Štev. 46. V Trstu, ponedeljek 15. februarja 1915. Letnik XL.

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj, ob ponedeljkih ob 8 dopoldne.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstr. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopisi se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Štefan Godina. Lastnik konsorcij lista „Edinosti". — Tisk tiskarne „Edinosti", vpisane zadruge z omejenim poroštvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave štev. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto . . . . . K 24·—
za pol leta . . . . . „ 12·—
za tri mesece . . . . . „ 6·—
Za nedeljsko izdajo za celo leto . . . . . „ 5·20
za pol leta . . . . . „ 2·60

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti" se prodajajo po 6 vinarjev zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na milimetre v širokosti ene kolone
Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov . . . . . *mm* po 10 vin.
Osmrtnice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov . . . . . *mm* po 20 vin.
Oglasi v tekstu lista do pet vrst . . . . . K 5·—
vsaka nadaljna vrsta . . . . . „ 2·—
Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev.

Oglase sprejema inseratni oddelek „Edinosti". Naročnina in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti". — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inseratni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštnohranilični račun št. 841.652.

Napredovanje naših čet v Karpatih, v Bukovini in jugozapadni Galiciji

Uspešne operacije nemške armade ob vzhodno-pruski meji in na desnem bregu Visle. - Na Francoskem nobenih posebnih dogodkov.

Z avstrijsko-ruskega bojišča.

DUNAJ, 14. (Kor.) Uradno se objavlja: 14. februarja 1915.

Položaj na Poljskem in v zapadni Galiciji je neizpremenjen.

Del naše bojne fronte v ozemlju Dukle, kjer so se vršili dosedaj srditi ruski napadi, je prešel v ofenzivo in pregnal sovražnika in sicer sibirske čete, z dveh dominujočih višin in je zavzel v naskoku višino pri Vizközu.

Istotako je bil uspešen tudi napad v srednjih Gozdnatih Karpatih. Tudi tu je izgubil sovražnik neko pozicijo, za katero so se vršili hudi boji.

V včerajšnjih bojih zopet 970 ujetnikov.

V jugovzhodni Galiciji in v Bukovini zmagoviti boji. Sovražnik, ki se je branil jugozapadno od Nadworne, je bil pregnan, osvojene višine severno od Delatyna in ujetih pri tem mnogo vojakov.

Namestnik šefa generalnega štaba: pl. Höfer, fml.

Odredbe proti uporabljanju avstrijskih uniform od strani ruskih vojakov.

DUNAJ, 14. (Kor.) Armadno poveljstvo objavlja: Že ponovno so se dogodili slučaji, da so se ruski vojaki in celo cele patrulje posluževale avstrijskih uniform, da napadajo potem manjše oddelke. Ker so se v zadnjih mesecih in to zlasti pred Przemyslom ti slučaji zelo ponavljali in ker se je ta protipostavna vojna zvijača našim sovražnikom že zelo priljubila, je potrebno poudarjati, da bo vsak ruski vojak in oficir, ki bi se posluževal tega sredstva, na mestu obsojen po prekem sodu.

V zadnjih bojih v Karpatih se je zgodilo, da je en cel ruski bataljon prodiral v avstrijskih uniformah. Bataljon je bil razpršen in večinoma ujet.

V očigled tem dejstvom se mora javno izjaviti, da tudi veliko število preoblečenih sovražnih vojakov, ki bi prišli v naše roke, ne bi preprečilo takojšnje obsodbe po prekem sodu.

Prestolonaslednik pri četah na Rusko-Poljskem.

DUNAJ, 14. (Kor.) Med mnogoštevilnimi obiski prestolonaslednika, nadvojvode Karla Franca Josipa pri četah, je gotovo najvažnejši sedanji obisk v ozemlju na Rusko-Poljskem, ki je bilo iztrgano sovražniku.

Že bivanje v Krakovu je napravilo velik vtis. Navdušenje je odmevalo povsod, tako da je bilo težko odločiti, ali naj se da v patrijotičnem tekmovanju predmet prebivalstvu ali hrabrim braniteljem mesta. Posamezne točke okolice, ki jih je obiskal nadvojvoda, da pregleda junaške čete, so učinkovale z vso silo zgodovinskih bojišč. Saj je bila trdnjava neomajni steber, ob katerem se je razbila proti srednji Evropi drveča povodenj sovražnika. Tik pred trdnjavo čestitljivega krakovskega mesta je pričalo bojišče Sloniške o težkih dneh. Armadi generalov Dankla in Böhm-Ermollija ste bili tu živi meji Šlezije in ste ustavili rusko prodiranje proti zapadu.

Skoro vsi narodi so zastopani v obeh armadah. Slišati je bilo različne pozdravne klice. Poleg klicov »Hoch!« so doneli kliki »Slava!«, »Evviva!« in »Živio!« in rumunski »Setreanda!«. Povsod je bilo opažati zaupanje v pravično stvar domovine in v končno zmago.

Njegova c. kr. Visokost nadvojvoda, se je zamogel vsled poznanja vseh deželnih jezikov v občevanju z raznimi oficirji in vojaki prepričati in informirati o razpoloženju pri raznih četah. Prestolonaslednik je lahko uvidel, da je bil dan njegovega obiska za armado slavnosten dan, ne samo, ker so špalirji in častne stotnije izbranega moštva delale pot, ampak predvsem, ker je navzočnost nadvojvode navdušila vse.

Nadvojvoda se je zlasti razveselil, ko je v voditelju nekega konjeniškega oddelka, ki mu je bil dodeljen za spremstvo, spoznal svojega brata, praporščaka nadvojvodo Maksimilijana.

Tudi rezervisti 1. huzarskega polka, kojih uniformo je imel, so nadvojvodo navdušeno pozdravili. Pri dunajski diviziji nadvojvode Petra Ferdinanda je zamogel prestolonaslednik osebno pripeti mnogim oficirjem odlikovanja na prsa.

Posebno dober vtis je napravila kavalerija, ki jo je nadziral nadvojvoda. Med njo so se nahajali tudi oni jahalci, ki so v zvezi s četami armade generala Böhma z vztrajnostjo vezali močnejše ruske sile in se postavili s severa hitečim ojačenjem v bran, da preprečijo poseganje teh čet v bitko pri Lodžu, s čimer si je pridobila ta armada tako velike zasluge za lepi uspeh zaveznikov. Plačilo težkih, toda zmagovitih bojev je bila pridobitev velikih kosov Rusko-Poljskega, kjer so bila v kratkem času izvršena velikanska dela.

Naravnost čudeže so delale tenniške čete, ki so napravile v kratkem poljsko železnico, ki je dobila vsled težavnosti terena in krasote okolice ime »Semerinska železnica«. Še pri Miechowem, ki je bil tekom operacij tako temeljito porušen, da na njegovo popravo pred enim letom sploh ni bilo misliti. Toda čudovito delo je bilo izvršeno, tako da bo napravljen tir že v prihodnjih dneh in izročen predor prometu. Nadvojvoda je izrekel vojaškemu železniškemu ravnatelju, podpolkovniku Taschertu za to izredno delo popolno priznanje in pohvalil tudi tehniške čete.

Pri obstoječih prisrčnih zveznih odnošajih prestolonaslednik seveda ni pozabil tudi na obisk generalobersta Woyrischa, poveljnika nemških čet, ki se nahajajo poleg Danklove in Böhmove armade.

Posebno učinkujoč vtis je napravil obisk nadvojvode v slavnem čenstohovskem samostanu. Nadvojvoda si je ogledal mnogo obožavano sliko Matere božje in zakladnico. Vodil ga je namestnik redovnega prijorja, oče Romuald, ki je ponovno izrekel globoko spoštovanje za našega vladarja, za katerega zdravje neprestano molijo v samostanu. Pater je končno izprosil dovoljenje, da pošlje Njeg. Veličanstvu posebno sliko.

Z nemško-ruskega bojišča.

BERLIN, 14. (Kor.) Veliki glavni stan, 14. februarja:

Ob vzhodnopruski meji in onostran nje potekajo naše operacije, kakor se je prikovalo.

Na Poljskem, na desnem bregu Visle, so naše čete v smeri proti Racioncu napredovale.

Na Poljskem, levo od Visle, nobene izpremembe.

Vrhovno armadno vodstvo.

BERLIN, 14. (Kor.) »Bund« konštatira, da je bil že iz poročila ruskega glavnega stana z dne 11. februarja razviden preobrat in poudarja, da je pognala nepričakovana ofenziva v Vzhodni Prusiji Ruse na mejo in jim prizadejala težke izgube. Na vsak način je rusko desno skrajno krilo močno oslabljeno in potisnjeno daleč nazaj, deloma celo odrezano. Tudi skrajni del levega krila je potisnjen do Černovic, tako da je opažati tudi tukaj ogroženje hrbta.

Znaki, da se bo treba pred Varšavo umakniti na zadnjo defenzivno linijo pri utrdbah kot centralno pozicijo, se vedno množe. Rusko vodstvo mora misliti na splošno umaknitev, da prekorači Visło še v pravem času.

LONDON, 14. (Kor.) Vojaški sotrudnik lista »Times« skuša omaloževati nemško zmago v Vzhodni Prusiji. Med drugim piše: Kakovost novih nemških čet ni tako odlična, da veliki knez ne bi mogel izvršiti uspešne protiofenzive. Nobenega povoda ni, da bi se bilo treba vznemirjati glede izida. Ni prvič, da so bili Rusi pregnani iz Vzhodne Prusije. Zadnjikrat je bil protiudarec Rusov uspešen. Uspehi Rusov na drugih mestih fronte omogočujejo velikemu knezu, da se zbere tu več armadnih zborov. Ni potreba dosti časa, da se zberejo potrebne sile za odločilen udarec proti Nemcem.

Ruski finančni minister o boju Rusije proti Nemčiji.

PARIZ, 14. (Kor.) Ruski finančni minister Bark je nekemu sotrudniku »Matina« izjavil: Nemci bi se zelo motili, če so mislili, da je vojna končana z vojaško akcijo. Rusija ukrepa predvsem že sedaj vse odredbe, da nadaljuje brez usmiljenja gospodarski boj proti Nemčiji. V bodočnosti bodo nadomestili Nemce na ruskih trgih francoski zavezniki Rusije.

V »Echo de Paris« izjavlja finančni minister Bark, da znašajo obveznosti ruskih bank pri francoskih bankah od izbruha vojne 500 milijonov frankov.

S francosko-nemškega bojišča.

BERLIN, 14. (Kor.) Wolffov urad poroča: Veliki glavni stan, 14. februarja. Zapadno bojišče.

Severno od Pont-a-Moussona smo iztrgali Francozom vas Noroy in zapadno od tega kraja se nahajajočo višino 365. Ujeta sta bila 2 oficirja in 151 mož.

V Vogezih smo naskakovali kraja Hilsen in Ober-Sengern. Ujeli smo 135 vojakov.

Vrhovno armadno vodstvo.

Ponesrečen angleški parnik.

LONDON, 14. (Kor.) Tovorni parnik »Torquay« je prispel včeraj v potapljajočem se stanju v Scarborough. Parnik je zadel najbrže na kako mino.

Amerikanska nota Nemčiji.

BEROLIN, 13. (Kor.) Amerikanska nota se glasi sledeče:

Vaša ekscelenca! Vlada mi je naročila, da Vaši ekscelenci sporočim sledeče:

Vlada Zedinjenih držav je bila z razglasitvijo nemškega generalnega štaba z dne 4. februarja 1915 opozorjena na to, da je vodovje okoli Velike Britanije in Irske s celim Irskim prelivom vred, smatrati kot vojno pozorišče in da naj se vse po 18. februarju tu zalotene kupčijske ladje uničijo in da ne bo vedno mogoče rešiti moštva in potnikov ter da obstoja nevarnost v teh vodah tudi za nevtralne ladje, ker se v očigled zlorabe nevtralnih zastav, ki je bila baje odrejena dne 31. januarja 1915 od strani angleške vlade ter more odvrniti, da bi na sovražne ladje v očigled slučajnosti pomorske vojne ne preračunjeni napadi ne zadeli tudi nevtralnih ladij.

Ameriška vlada si šteje torej v svojo dolžnost, da cesarsko nemško vlado v odkritem spoštovanju in prijateljskih sočustvovanjih, vendar pa odkrito in pošteno opozarja na razne posledice, ki jih lahko povzroči jasen namen, ki ga ima imenovana razglasitev.

Ameriška vlada ocenja te mogoče slučaje s tako skrbjo, da si šteje pod danimi odnošaji v svojo pravico, da celo v svojo dolžnost, zaprositi cesarsko nemško vlado, da naj bi, predno dejansko začne s tem postopanjem, razmišljala o kritičnem stanju, ki lahko nastane med odnošaji Zedinjenih držav in Nemčije, ako bi nemška mornarica v izpolnjevanju razglasitve admiralnega štaba, razdjala kako kupčijsko ladjo Zedinjenih držav ali povzročila smrt kakega amerikanskega podanika.

Razumljivo je, da ni potrebno, spominjati cesarsko nemško vlado na to, da pripada vojskujoči se državi glede na nevtralne ladje na visokem morju samo pravica preiskave, če ni bila proglašena blokada in če ista dejansko tudi ne obstoja. Vlada Zedinjenih držav računa s tem, da v tem slučaju ni nameravala blokirati, napasti in uničiti vsako nevtralno ladjo, ki vozi na odprtem morju po ožje popisanih vodah, ne da bi se prej ugotovilo, ako ta ladja pripada vojskujoči se državi ali ako vozi kontrebando, ker bi to bilo postopanje, ki stoji v takem navskrižju z vsemi precedencami pomorskega vojevanja, da si ameriška vlada ne more misliti, da ga je cesarska nemška vlada resno vzela v poštev.

Sumnja, da posamezne ladje nepravičeno razobešajo nevtralne zastave, ne sme opravičevati domnevanj, da zapadejo tej sumnji vse ladje, ki vozijo po ožje naznačenih vodah. Ravno zato, da se razjasnijo taka vprašanja, je priznala ameriška vlada po svojem mnenju pravico preiskave.

Ameriška vlada je vzela na znanje spomenico cesarske nemške vlade, izdano skupno z razglasitvijo admiralskega štaba Ona to priliko porablja v to, da v najvišjem spoštovajnu opozarja cesarsko nemško vlado, da vlada Zedinjenih držav ne daje kritike radi nenevtralnega postopanja, kateri se po mnenju cesarske nemške vlade izpostavljajo vlade drugih nevtralnih držav.

Vlada Zedinjenih držav se ni strinjala z nobenimi naredbami ali ni pripoznala nobenih takih, ki so bile od drugih vojskujočih se držav v sedanji vojni izdane in ki nameravajo ovirati trgovino; ona je temveč postopala v vseh takih slučajih tako, kakor ji veleva pravica, da namreč stori odgovorne te vlade na pravilen način za vse eventualne posledice amerikanske plovbe, ki niso opravičene po obstoječih temeljnih zakonih narodnega prava. Zato se ameriška vlada v tem slučaju z mirno vestjo na podlagi priznanih principov smatra upravičena, da postopa tako, kakor je naglašeno v noti.

Ako bi poveljniki nemških vojnih ladij na podlagi domnevanja, da zastava Zedinjenih držav ne vozi v dobri veri, postopali in na visokem morju uničili kako ameriško ladjo ali življenje ameriških podanikov, bi vlada Združenih držav v tem postopanju uvidela težko kaj drugega, kot neupravičeno kršenje nevtralnih pravic, ki bi se jih ne dalo spraviti v sklad s prijateljskimi odnošaji, kateri k sreči obstajajo sedaj med obema vladama.

Ako bi nastala taka neljuba situacija, bi bila vlada Združenih držav, kakor to, cesarska nemška vlada menda lahko razume, prisiljena, zahtevati od cesarske nemške vlade za tako postopanje njene mornarice strogo odgovornost in podvzeti vse korake, ki so potrebni za Amerikance v zaščito njihovega življenja in imetja na visokem morju.

Upoštevaje ta uvaževanja, se trudi vlada Združenih držav v najvišjem spoštovanju, da se izogne vsakemu nesporazumu in da prepreči vsako okolnost, ki bi bila v stanu vreči kako senco na čast obeh vlad ter izraža trdno nado in pričakovanje, da nemška vlada misli in hoče dati zagotovilo, da ne bo ameriških državljanov in njih vznemirjala po svojih pomorskih vojnih silah z ničemur drugim kot s preiskavo in to tudi ne v vodah, ki so v razglasitvi nemškega generalnega štaba natančneje določene.

V pojasnilo cesarski nemški vladi se še pripominja, da so se Združene države pritožile pri Nj. Veličanstvu, angleškem kralju glede neupravičene uporabe ameriške zastave v svrho zaščite angleških ladij.

Porabljam to priliko, da ponovno zagotavljam Vaši ekscelenci svoje najvišje spoštovanje.

James W. Gerard.

Nj. ekscelenci gospodu pl. Jago, državnemu tajniku zunanjega urada.

Ameriška nota Angliji.

LONDON, 13. (Kor.) Ameriška nota Angliji, ki so jo razglasili listi, se glasi:

Prilična uporaba zastave kake nevtralne ali sovražne države pod pritiskom zasledovaoja, katera se, kakor poročajo listi izrablja precedenčni slučaj za upravičenje postopanja angleške vlade, se dozdeva vladi Zedinjenih držav zelo različen od izrecne sankcije po vojskujoči se državi, ker se kupčijske ladje v območju gotovih morskih delov obče poslužujejo zastave kake nevtralne države in to v onih morskih delih, po katerih naj dozdevno plovejo sovražne vojne ladje. Formalna izjava take politike po obči zlorabi zastave kake nevtralne države, ogroža ladje nevtralnih držav, ki obiskujejo one vode, še prav posebno zato, ker vzbuja sumnjo, da so te ladje last sovražne države, pa naj plovejo pod katerokoli zastavo.

V očigled nemški razglasitvi bi vlada Zedinjenih držav vsako obču uporabo zastave Zedinjenih držav od strani angleških ladij povzročala veliko skrb. Taka politika ne bi ako razglasitev nemškega mornariškega urada stopi v veljavo, nudila angleškim ladjam nobene zaščite, ona bi le obratno resno ogrožala ladje in življenje ameriških podanikov.

Vlada Zedinjenih držav pričakuje zato, da stori angleška vlada vse, kar je v njeni moči, da odvrne angleške ladje od napačne uporabe ameriške zastave v onih delih morja, katere omenja nemška vlada. Kajti taka praksa bi ladjam prijateljske države, ako vozijo v onih vodah, zelo škodovala in v gotovi meri tudi nalagala angleški vladi odgovornost za izgubo življenja in ladij ameriških državljanov v slučaju napada od strani sovražne pomorske sile.

Kako so Angleži obstreljevali odprto mesto Daressalaam.

BEROLIN, 13. (Kor.) K obstreljevanju Daressalaama se uradno poroča: Pred nekoliko časa je poročal Reuterjev urad, da so angleške križarke obstreljevale od-

---

PODLISTEK

Madame Bovary

Roman. - Spisal Gustave Flaubert.

Kako je bila Ema razposajena prihodnji četrtek, ko se je zopet sestala z Leonom! Smejala se je, jokala, pela, plesala, hotela je kaditi; zdela se mu je preobjestna, toda vredna občudovanja, da, celo obožavanja.

Ni vedel, kaj je bilo vzrok, da se je z vsem svojim bitjem in s tako gorečnostjo vdajala uživanju. Postajala je vedno razburljivejša, vedno bolj oblastna in pohotna. Ob njegovi strani je ponosno stopala po ulicah, ne da bi se, kakor je dejala, niti najmanj bala, da bi se kompromitirala. Le včasih je strepetala ob misli, da bi jo utegnil videti njen bivši ljubimec Rudolf, kajti, dasiravno sta bila ločena za vedno, se ji je vendar zdelo, da je še vedno nekoliko odvisna od njega.

Nekega večera se sploh ni vrnila v Yonville. Karel je bil ves v strahu, in mala Berta, ki ni hotela v posteljo brez mame, je vpila na vse grlo.

Ob enajstih Karel ni mogel več obstati; napregel je voz in se je odpeljal v Rouen, tako da je ob dveh ponoči dospel pred »Rdeči križ«. Eme ni našel tam. Upal je, da jo je videl Leon. Toda kje je stanoval? K sreči se je Karel spomnil naslova njegovega šefa. Bežal je k njemu.

Začelo se je že daniti. Že je razločil tablo nad nekimi vrati. Nekdo mu je dal, ne da bi bil odprl, zaželjene podatke in je pri tem glasno zmerjal ljudi, ki niti ponoči ne privoščijo počitka svojemu bližnjemu.

Hiša, kjer je stanoval Leon, je bila brez zvonca. Karel je s pestjo tolkel po vratih. Prišel je mimo redar; Karel se je prestrašil in je odšel.

Jaz sem blazen, si je dejal. Gotovo jo je zadržala gospa Lormeaux pri večerji.

Toda družina Lormeaux sploh ni več bivala v Rouenu.

Gotovo bo pri gospej Dubreuil . . . toda ne, saj je ta umrla že pred enim letom. Kje neki utegne biti?

Naenkrat mu je šinila v glavo misel. V neki kavarni si je dal prinesti naslovnik in je poiskal ime učiteljice glasovirja Lempereur. Bivala je v Reuelle des Maroquiniers. Hitel je tja. Ko je zavil v to ulico, mu je prišla naproti Ema. Ko jo je zagledal, je bolj planil nanjo, kakor pa jo objel, in je vzkliknil: »Kje si vendar bila?«

»Včeraj sem naekrat obolela . . .«

»Kaj? Kaj pa ti je bilo? Kje si bila?«

Prijela se je zroko za čelo in je odgovorila: »Pri gospodični Lempereur.«

»Zdelo se mi je, da bo tako. Ravno sem hotel k njej.«

»Ah,« je dejala Ema, »ravnokar je šla od doma. Toda ne vznemirjaj se tako v bodoče, Tako tesno mi je pri srcu, če si pomislim, da te tako razburi vsaka moja zamuda«.

S temi besedami si je hotela nekako dati sama sebi privoljenje, da je v bodoče še bolj brezskrbno zahajala na taka lahkomiselna potovanja. In poslužila se je v kar največji meri tega privoljenja.

Če se ji je naenkrat zahotelo po Leonu, je s katerokoli pretvezo odpotovala v Rouen, in ga obiskala v njegovi pisarni.

V začetku ga je to veselilo; toda kmalu ji je izjavil, da njegovemu šefu to nadlegovanje nikakor ni bilo pogodu.

»Ah, kaj pridi z menoj!« je dejala.

In odšel je znjo.

Hotela je, da se oblači črno in da si pusti rasti brado po načinu Ludovika XIII. Hotela je obiskati njegovo stanovanje. Ko je nekoč res prišla na njegov dom, je pripomnila, da je ubožno urejen; on je zardel, ne da bi ji ugajal. Nikoli se ni upal, kritizirati njene nazore in misli in se je popolonoma prilagodil njenemu okusu, tako, da je bil on bolj njen ljubimec, kakor ona njegova ljubimka. Zdelo se mu je, da mu s svojimi poljubi izpije dušo. Kje se je naučila take izprijenosti, izvirajoče iz globin njenega bitja?

6.

Ob priliki ponovnih obiskov pri Emi, je Leon večkrat obedoval pri lekarnarju in povabil ga je iz vljudnosti, naj ga enkrat obišče v Rouenu.

»Prav rad«, je odvrnil Homais, »saj je že skrajni čas, da se nekoliko razvedrim sicer se še popolnoma pokmetim v tem kraju. Pojdeva skupaj v gledališče, v restavracijo, počenjala bova neumnosti . . .«

»Ah, ljubi soprog,« je mrmrala gospa Homais z ljubeznivim glasom, prestrašena vsled nevarnosti, v katero se je hotel podati njen soprog.

»Kaj?« je vzkliknil Homais, »ali naj si popolnoma pokvarim zdravje v tej zaduhli lekarni? Take so ženske. Najprej so ljubosumne na znanost, potem ne privoščijo človeku niti najnedolžnejšega razvedrila. Toda naj bo kar hoče! Te dni vas enkrat obiščem in potem pokrokava nekoliko«.

V prejšnjih časih se je lekarnar skrbno izogibal takih izrazov; toda že nekaj časa sem je tudi v tem posnemal lahkoživega Parižana, kar se mu je zdelo izredno okusno. In kakor njegova soseda madame Bovary, je tudi on natančno izpraševal mladega jurista o pariških navadah in je celo govoril pariško francoščino, kolikor jo je pač znal, v čemer se je zdel sam sebi neodoljiv.

Nekega jutra ga je Ema začudena srečala v kuhinji »pri zlatem levu«. Bil je seveda v potni obleki, to se pravi, no[illegible] star plašč, ki ga še niso videli [illegible]

prto, nebranjeno mesto Daressalaam radi zlorabe bele zastave od strani Nemcev in da je bilo ujetih nekaj Evropejcev.

Glede tega slučaja poroča sedaj guverner, dr. Schnee, sledeče:

Dne 28. novembra l. l. so priplule: vojna ladja »Goliath«, križarka »Fox«, neki kabelski parnik in neka ladja vlačilka v Daressalaam. Ko so se pogajanja pod parlamentarno zastavo končala, je dovolil guvernerjev zastopnik, da se je pripeljala neka angleška ladja v luko v svrho, da ugotovi, da so tam zasidrani parniki nemške vzhodno afriške proge nesposobni za vožnjo. Angleži so prelomili dogovore, pripeljali sta se še dve ladji s strojnimi puškami, ki sta s tem, da sta razstrelili stroj parnikov »Feldmarschalleutenant König« in »Kaiser Wilhelm« povzročili za nekaj stotisoč rupij škode. Del posadke je bil ujet.

Ko se je potem pripeljala še tretja oborožena angleška ladja, so jo jele obstreljevati naše strojne puške. Nato so začeli Angleži obstreljevati Daressalaam in pod njihovo zaščito so odplule prej imenovane tri angleške ladje ob izgubah iz luke. Ujetih je bilo 13 Angležev, med temi lajtnant-poveljnik ladje »Goliath« z imenom Patterson. Guvernerjeva palača je popolnoma razstreljena in poškodovanih je tudi več drugih hiš.

Dne 30. novembra so se zopet prikazale vojne ladje. Na njih znamenja glede pogajanj se nismo več ozirali radi tega, ker so Angleži prelomili dogovor dne 28. novembra. Nato so vojne ladje še enkrat obstreljevale odprto, nebranjeno mesto Daressalaam, poškodovale zopet nekaj hiš in pobile ali ranile precejšnje število snahelskih žensk.

Torej so se stvari bistveno drugače godile, ko se je obstreljevalo mesto Daressalaam, kakor jih je svoječasno sporočil Reuterjev urad. Mi pa nikakor nismo zlorabili bele zastave.

Operacije v Kamerunu.

PARIZ, 14. (Kor.) O vojaških operacijah v Kamerunu doznava »Temps«: Proti koncu meseca novembra so Nemci izvršili živahen napad pred Edejo. Meseca decembra so prodirali Angleži skozi Nigerijo in Moro. Francoske kolone so vzele Nolo in Carnot. V začetku januarja so Nemci zopet napadali pri Edeji.

Ogorčenje na Kitajskem proti Japonski.

KOPENHAGEN, 13. (Kor.) »Berlingske Tidende« poroča iz Londona: Glasom neke brzojavke lista »Times« iz Pekinga Tokija, vlada na Kitajskem radi zahtev Japonske veliko razburjenje, posebno ker so bile te zahteve že pred daljšim časom naznanjene Rusiji, Angliji, Franciji in tudi odobrene.

LONDON, 14. (Kor.) »Times« poročajo: Nepričakovani nastop Japonske, ki je predložila kitajski vladi celo vrsto zahtev, je napravil na Kitajskem mučen utis. Bati se je, da bi nudile slabosti države toliko priložnosti za intervencijo, da država ne bi mogla mirno gledati resnega razširjanje obstoječih tujih interesov, kar bi se zgodilo, ker bi bili sprejeti japonski predlogi v polnem obsegu.

Neresnične vesti o novem sestanku severnih kraljev.

KOPENHAGEN, 13. (Kor.) »Berlingske Tidende« dementira oficijalno pariško poročilo o predstoječem novem sestanku treh severnih kraljev v Malmö. Dogovorjen je le sestanek mornariških izvedencev v zadevi nevarnosti min in sicer v Kristjaniji.

Zaplemba vseh zalog ovsa v Nemčiji.

BERLIN, 14. (Kor.) Wolffov urad poroča: Zvezni svet, ki je dne 21. januarja že odredil v slučaju potrebe nasilno zasiguranje ovsa za armadno upravo do prihodnje žetve, je sklenil dne 13. februarja konfiskacijo vseh zalog ovsa s 16. februarjem.

Povodenj v Italiji.

RIM, 14. (Kor.) Vsled neprestanega deževja je več rek, med njimi Arno, Reno in Pisencio močno narastlo. Reka Tibera, ki je v Umbriji stopila iz bregov in poplavila več krajev, je tudi pri Rimu zelo visoka. Danes opoldne je kazalo merilo 15.45 m. Več pokrajin ob reki je pod vodo. Istotako v Rimu več kleti in nižje ležečih cest v bližini reke. Mornariške in ženijske čete skrbe za pomoč. Od povodnji obkoljenim četam v okolici mesta, dovažajo živila čolni.

Zdravstveno stanje nadvojvodinje Marije.

DUNAJ, 14. (Kor.) V stanju nadvojvodinje Marije je nastopilo bistveno izboljšanje.

Zaslševanje francoskih ujetnikov.

Znani švedski potopisec Sven Hedin, ki je posetil vsa nemška bojišča in je napisal potem o svojih vtiskih in občutkih knjigo „Narod v oorožju", pripoveduje v tej knjigi:

Dva nemška vojaka z nabitima puškama spremljata francoske ujetnike v Eclisfontaine. Večinoma so videti hladnokrvni in njihov pogled izraža samo eno misel: Sedaj je izgubljeno vse, sedaj je konec nas! Drugi so videti zelo pobiti in so jokali. Moč njihovih rok je odtegnjena Francoski, sedaj, ko je potrebuje najbolj.

Bil sem ravno v družbi brigadnega generala Bernharda, ko so začeli prihajati Francozi v svojih modrih vojnih suknjah in širokih rdečih hlačah. Uniforme so bile raztrgane in omazane, čemur se ni čuditi, če človek leži dan in noč v strelskih zakopih. General Bernhard je pristopil k njim in zaukazal, naj obstoje. Nato je ukazal, naj ga obstopijo v polukrogu, in se je začel pogovarjati ž njimi. Eden je bil potrjen v Ozéresu in enajsti mobilizacijski dan so ga prepeljali preko Bar-le Duca v Varennes, kjer je bil doslej. Napravi se zapisnik z ujetniki in tako se dobe dragocena pojasnila o sestavi sovražnih čet, o polkih, brigadah in armadnih zborih ter njihovih pozicijah na fronti. General je tudi vprašal ujetnike, kako so bili preskrbljeni z živili. Odgovori so se glasili zelo neenako. Večina jih je bila zadovoljnih; le nekateri so trdili, da so dobili zadnji teden le dvakrat gorke jedi, ker so bili slučajno zelo oddaljeni od bližnje vojne kuhinje.

Končno je general vprašal ujetnike, ali imajo dnevnike, in osem ali devet jih je odgovorilo: „Da". Zapiske so izročili generalu in ta jih je pridržal. Tudi tako se dobivajo važna pojasnila o gibanju čet, čestokrat iz navidezno brezpomembnih beležek, ki jih more tolmačiti le strokovnjak. General Bernhard nam je pozneje prečital iz enega teh dnevnikov zadnji odstavek, ki ga je ujetnik pisal dan preje. Tu je stalo med drugim: „Prusi obstreljujejo Varennes. Streljajo dobro. Danes ponoči je ena njihovih granat zadela generala, ravno ko se je vlegel".

General Bernhard je rekel, da se francoski ujetniki vedejo vedno vljudno in uslužno ter odgovarjajo na vprašanja korektno in resnično. Največkrat da ga nagovarjajo „mon général" in dokazujejo tako, da poznajo nemške činovne znake vkljub enaki uniformi vseh. In general je govoril z ujetniki brez sledu vojaške strogosti in brez one samopovzdige, ki se tako lahko druži z visokim mestom in močjo.

Tekom zaslišavanja se je obrnil neki francoski podčastnik s plavo polno brado name in me vprašal:

— Kaj store z nami?

Odgovoril sem mu:

— Dali vam bodo tople juhe in kruha in ranjene izroče zdravniški oskrbi.

Mož je pogledal vprašujoče in začudeno, očividno dvomeč, ali bo res tako. Potem pa je pokazal svojega tovariša, ki mu je krvavela rana na tilniku. Neki nemški poročnik ga je nemudoma izročil sanitetnemu vojaku.

Pozneje so prišle nove čete Francozov Bili so ujeti pri nekem nemškem bajonetnem naskoku. Eden njih je bil 5. avgusta poklican iz Carigrada domov, drugi je pravil, da je rezervist. Govoril je ž njimi vojni maršal in njegov adjutant, ki je govoril izborno francoščino.

V neki skupini razoroženih Francozov se je nahajal tudi neki stotnik. Imel je prestreljeno stegno, je močno šepal ter se naslanjal na dva vojaka. Videti je bil imeniten in odkrit. Ko je prišla njegova skupina na vrsto za zaslišavanje, so mu ponudili stol; bil je namreč zelo bled.

— Ali zelo boli rana, mon capitaine? — ga je vprašal neki nemški častnik.

— Ne, čisto nič, je popolnoma brezpomembna, — je odgovoril.

— Ali ste imeli v boju velike izgube?

— Ne posebnih, popolniti moremo vse vrzeli.

— Videti ste utrujen, gotovo vam je šlo slabo zadnje dni.

— Ne, nikakor ne, nisem trpel nikakršnega pomanjkanja.

— Ali vam je žal, da se nahajate med ujetniki?

— Da! — je odgovoril odločno in s poudarkom, ne da bi bil dvignil pogled od tal. —

Ni pripadal tistim, ki jih ujetništvo demoralizira. Ko je bilo zaslišavanje končano, je pozdravil in izginil s svojo modro-rdečo četo za bližnjim cestnim ovinkom.

Sličice iz vojne.

Vojne »race«. Samo po sebi je umljivo, da sedanji vojni čas daje raznim ljudem najlepšo priliko, da pošiljajo v svet najneverjetnejše vesti, ki pa jih »dobro ljudstvo« požira z največjim navdušenjem kot najpristnejša poročila z bojišča. Tako rastejo števila ujetnikov v ogromne mase, tako ogromne, da toliko vojakov sploh ni postavila dotična država ne bojišče, kolikor so jej jih ujeli taki »vojni poročevalci«. Če se tako dela in piše in verjame pri nas, kaj šele tam, kjer je ljudstvo v kulturnem oziru še daleč za nami. Kot primer take pitane vojne race naj priobčimo dogodbico, ki jo je z vso resnostjo priobčil neki egiptovski list, ki je pisal: »Nemški »golob« je izvršil v varstvu teme nenavadno drzen in posrečen polet v London. »Golob« je priletel do buckinghamske palače, zletel skozi okno v palačo, ujel angleškega kralja Jurija in ga vkljub vsem oviram odnesel s seboj na Nemško«. — Te race ni mogel požreti tudi najpreprostejši egiptovski felah in je zato svojega prijatelja, ki je bil nekaj časa na Turškem in je torej poznal svet, vprašal, ali je to mogoče. Prijatelj mu je pokazal hišo angleškega stotnika, ki je imela velika okna, in je dejal prepričevalno: »Glej, ljubi moj Ali, kaka okna ima stotnik, ki je skoraj tako majhen gospod, kakor sva midva. Kakšna okna mora šele imeti kralj Angleške in cesar Indije!«

Hitrost kroglje. O hitrosti kroglje se je že veliko razpravljalo in stvar preiskujejo tudi še sedaj. Posebno se bavijo s tem vprašanjem v Ameriki, odkoder prihajajo sledeči podatki, dobljeni pri merjenju hitrosti kroglje. Krogljа iz majhnega kalibra ima večjo začetno hitrost kot streli velikega kalibra. Toda majhne kroglje vsled trenja v zraku zaradi svojega majhnega obsega hitro izgubljajo svojo hitrost in tako vidimo pojav, da je končna hitrost velikih granat veliko večja nego končna hitrost majhnih. Tako je tudi pojasnjeno, da dosezajo velike kroglje razdaljo v krajšem času nego majhne kroglje. Pri amerikanskih poizkusih so uporabljali dva Armstrongova topova kalibra 7.6 cm in 30.5 cm. Mali top je nesel 7650 m daleč, veliki pa 10.440 metrov. Krogljа 7.6 centimetrska topa je imela začetno hitrost tisoč metrov v sekundi, dočim pa je bila končna hitrost le še 232.8 m v sekundi. Krogljа je potrebovala 24.1 sekunde, da je preletela pot 7650 m. Krogljа 30.5 centimetrskega topa je imela začetno hitrost 750 metrov v sekundi in je preletela pot 10.440 metrov že v 21.5 sekunde. Mala krogljа je izgubila 75 odstotkov svoje začetne hitrosti, velika pa samo 50 odstotkov. Zanimivo je torej, da velika granata vkljub manjši začetni hitrosti dosega večjo razdaljo v krajšem času nego mala krogljа.

Z ruskega bojišča. »Volkszeitung für das Muldental« priobčuje z ruskega bojišča to-le pismo: Ti bi naj kedaj videl ta polja, kako so jih granate razrule. Strašno! Jame, po dva metra globoke, s premerom štirih do petih metrov. Zvečer, gredoč na svoje postojanke, moramo paziti, di si v teh breznih ne polomimo vratov. Vsa livada je posejana z železnimi kosi vsake velikosti, do celih granat, ki se niso razletele. Klobuki sladkorja, ki se jim spoštljivo izogibaš. Vasi so skoro docela razstreljene, prebivalci so zbežali; onih nekoliko hiš, ki jih še stoji, so nam ogrevališča, kadar nas v strelskih jarkih premenjajo. Kar je še celo ostalo, pa moramo uničiti. Vse gorljive reči: plotove in ograje, duri in vrata s hlevov in skednjev, vse leseno orodje in hišno opravo smo pokurili, da se ogrejemo in si skuhamo kave in drugih takih »dobrot«. Saj drugičnega kuriva ni bilo dobiti. Koliko pa takih reči en polk v treh tednih porabi, tega si še misliti ne moreš. Tu ležimo 880 metrov daleč od Rusov, namreč glavni strelski okopi; naprej pomaknjena strižišča in poljske straže so morda samo 300 metrov proč. Seveda začnejo tu večkrat pokati puške. Najbolj norijo in besne ponoči. Hvala bogu, pa Rusi, kakor znano, streljajo visoko in narede navadno četam v ozadju več škode kakor pa onim, na katere merijo. Poleg tega nam je rusko topništvo poslilo kakih 12 granat na našo stran, in jim je bila pri tem sreča skoro mila. Višino so pravilno pogodili; še 100 metrov dalje na desno, pa bi bili celo našo stotnijo ob nastopu pobili v tla. Delovali so metalci svetlobe in prečarili noč v dan. Zares čudovito je, kako se je dalo v velikih daljavah vse, skoro bolje kakor podnevu natančno razločiti. Pa ruski metalec svetlobe, ki ni prav nič nepopolnejši stroj od našega, je obrnil svoje veliko mačje oko na nas ter nas pregledal kakor z drobnogledom. Oni večer smo bili prepričani, da nameravajo Rusi ponočen napad, isto so pa mislili Rusi o nas. Naše topništvo je molčalo kakor grob. Čez tri ure se je vihar polegel in smeli smo zopet oditi. Pozneje se je pokazalo, da se je ruski napad pri Novem Radomskem razširil do nas. Tako mineva dan za dnem noč za nočjo. Nikdar pa ne pozabim teh groznih črnih ruskih noči.

Petelini na bojišču. Krakovska »Nowa Reforma« piše: Naši vojaki so večkrat opazovali, da so se za časa nočnih patrolnih obhodov, patruljnih obhodov, izpadov itd. po krajih, ki jih je prebivalstvo popolnoma zapustilo, naenkrat začeli oglašati petelini, katerim so zopet odgovarjali drugi. Sčasoma so potem dognali naši vojaki, da to niso petelini, temveč nočne straže in patrulje sibirskih polkov, ki so tako naznanjale svojim četam, da se bližajo sovražne patrulje.

Steklenica vina v žepu. Bilo je nekje na zapadnem bojišču. Pravkar je bilo prišlo povelje za naskok in polk zuavov je poskočil iz zakopov ter jo z nasajenimi bajoneti udrl proti sovražniku. Ploha krogelj se je vsula na napadalce, mnogo je padlo in tisti, ki so dospeli do cilja, so bili primorani umekniti se. Poveljnik je zato zaukazal umik in vsi vojaki so ubogali, samo ne neki debel, splošno priljubljen zuav. »Na tla, za vse vrage!« je kričal častnik, toda zuav se ni genil z mesta. Stal je pokoncu, dasiravno so kroglje kakor osc frčale okrog njega in so mu vojaki venomer kričali, naj se vleže na tla. Sedaj se častnik razjari: »Na tla, ti košturn!« — Tedaj je odgovoril zuav: »Ne morem, gospod, imam v žepu steklenico vina, a steklenica ni zamašena!«

Grof Mihael Tolstoj pobegnil iz ujetniškega tabora. Kakor poročajo četrtkovi večerni »Narodni Listy«, so varnostni organi prejeli sledečo tiralico: Iz vojaškega tabora v Milovicih je včeraj ponoči pobegnil enoletni prostovoljec grof Mihael Tolstoj, rojen leta 1892. v Nikolskaji. Je 165 cm visok, ima svetle lasi in brke, modre oči, okroglo brado, svetle obrvi, podolgasto lice, kratek nos. Govori ruski, francoski in nemški. Nosi zelenkasto športno obleko s pasom, dolg plašč. Z njim vred je izginil tudi enoletni prostovoljec Anatolin Laskevič, rojen leta 1894., visok 160 cm, rjav, brez brk in brade, mladostne vnanjosti. Nosi obnošeno črno obleko, ki mu je očividno preozka. Orožništvo vneto poizveduje za beguncema.

Domače vesti.

Odhod princa Hohenloheja. Snoči je dosedanji tržaški namestnik, princ Hohenlohe-Schillingsfürst, s svojo rodbino zapustil Trst. Odpeljal se je z brzovlakom južne železnice ob 8·45 zvečer. Pred kolodvorom in v kolodvorskih prostorih se je zbrala poleg uradništva vseh strok tudi velika množica občinstva, da se poslovi od moža, ki je v težkih, da ne rečemo, burnih časih, previdno in pametno upravljal krmilo tržaške lokalne vlade. Slovo je bilo tako, kakor se poslavlja poštenjak, ki se zaveda, da je vselej po svojih najboljših močeh vršil svojo dolžnost. V imenu naših narodnih šol so Njeni Jasnosti in obema gospicama hčerkama izročili lepe šopke. Bilo je nekaj res prisrčnega, domačega v onem slovesu, nekaj, v čemer se je poznalo, da ga jim je bilo žal vsem. Naj bi bilo to slovo Njegovi Jasnosti in Njegovi rodbini znak, da jih spremljajo na novo mesto najboljša voščila vseh dobromislečih!

Nova serija oficijelnih vojnih razglednic. Ravnokar izišla najnoveja serija oficijelnih vojnih razglednic prinaša interesantna predočenja s severnega bojišča: opazovalni balon trdnjave Przemysl, „caterpiller" imenovane težke vozove, prizor iz življenja duhovnika na bojišču, poveljnika polka „deutschmajstrov", polkovnika Hasenteufela, ki je v bitki pri Komarovem krepil nekega težkoranjenega Rusa. Karet se dobivajo v pisarni za vojno pomoč ministrstva za notranje stvari, Dunaj I, Hoher Markt 5.

Pisemski promet med Avstrijo in Belgijo. Pisemski promet med Avstrijo in Belgijo je odslej dopuščen pod enakimi pogoji in v istem obsegu kakor med Nemčijo in Belgijo. Pošiljati se torej more: odprta navadna in priporočena pisma, dopisnice, tiskovine, vzorce blaga in poslovne papirje v nemškem in francoskem jeziku. Pošiljatve ne smejo vsebovati nikakih poročil o oborožavanju, premikanju čet in ladij in o druzih vojaških odredbah. Pristojbine so iste kakor v prometu z drugimi deželami svetovnega poštnega udruženja. Obremenjenje pošiljatev s povzetjem ni dopustno.

O ranjenih, odnosno bolnih vojakih. — V pomožno bolnišnico v zavodu »Austro-Amerikane« so bili sprejeti: Peter Zucca od 7. pešpolka (doma iz Kopra), Ljudevit Urban od 81. pešpolka (doma iz Trebič), Anton Lano od 50. pešpolka, Istvan Lener od 48. pešpolka, Anton Petrozalek, od 21. pešpolka (vsi lahko ranjeni) ter črnovojniki Stojko Mišič, Nikolaj Savić, Anton Kolarič (doma iz Škofij), Julij Giachin, Josip Šilc, Adolf Jež, Alojzij Schimek, (vsi bolni) in Karel Giacomin (lahko ranjen). Odpuščeni so pa bili iz te pomožne bolnišnice Karel Zlobec od 5. domobranskega pešpolka (doma iz Rojana), Peter Rus od 33. pešpolka, Elija Bilbija od 4. bosansko - hercegovskega pešpolka, Avgust Marcolin od provijanta, Josip Makovec od 5. domobranskega pešpolka (doma iz Komna), Lovrenc Pekjar od 5. domobranskega pešpolka, (doma iz Gropade), Nikolaj Torski od 10. topničarskega polka, Josip Germanis od 7. pešpolka, Janos Baja od 7. pešpolka, Ivan Sancin od 8. pešpolka, Rudolf Padera od 8. pešpolka; Janos Bak od 66. pešpolka, Martin Dončević od 27. honvedskega pešpolka, Anton Sporar od 57. topničarskega polka, Jakob Majka od 57. pešpolka, Štefan Cerovac od 53. pešpolka, Josip Vascotto od 5.domobranskega pešpolka, Samo Klačik od 5. domobranskega pešpolka, Stanislav Grojič od 5. domobranskega pešpolka, Fran Jakušič od 27. domobranskega pešpolka, Janos Ileš od 76. pešpolka, Jurij Zeković od 31. pešpolka, Aleksander Horezah od 80. pešpolka, Matej Kos od 25. pešpolka ter črnovojniki Štefan Kukulić, Josip Gabor, Mihael Daljević, Ivan Gradišnik, Josip Marančina, Josip Rosenblattl, Fran Movio, Josip Maksimović, Josip Marc in Ivan Šikora. — V mestno bolnišnico so bili sprejeti črnovojniki Nazarij Padovan, Nazarij Stradi, Rado Drljača in Fran Učak ter enoletni prostovoljec pomožne postaje Gabrijel Peresson. Odpuščen je pa bil iz mestne bolnišnice črnovojnik Anton Meniago. — Iz pomožne bolnišnice v prostorih društva »Austria« sta bila odpuščena Aleksander Sonneck in Rudolf Decker, oba učenca matroške šole vojne mornarice.

Ta je bil pa res nepreviden. Včeraj smo poročali o aretaciji dveh ptičic Marije Bulčeve in Antonije Coverlizze ter njunih prijateljev Zeravška, Pavana, Gallija in Zampara. Za temi je bil pa aretiran še 20letni brezposelni natakar Karel Tociai, ki ni imel nobenega stalnega stanovanja, oziroma ni hotel na policiji povedati, kje da je stanoval. Aretiran je bil pa zato, ker se je udeležil tatvine z vlomom v „buffetu" Varisca v ulici della Barriera vecchia št. 16 in morda tudi one v prodajalni obuval tvrdke Rosenbaum v ulici sv. Boštjana. Na policiji je Tociai sicer trdil, da ne ve ničesar o nobeni teh dveh tatvin in da se ni nobene udeležil. A ta njegova trditev ni mogla nikakor obveljati glede tatvine v „buffetu", ker je Točaj, ko je bil aretiran, imel na sebi suknjo, ki je bila o priliki rečenega vloma vkradena v „buffetu". Ko so ga na policiji opozorili na to in pa na dejstvo, da so njegovi tovariši vse izpovedali, je Tociai umolknil in ni dal več besede od sebe.

Sobotna nesreča. 64letni težak Anton Ublič, ki stanuje v ulici del Molino a Vento št. 8, si je v soboto zvečer, ko je dobil svojo tedensko plačo, privoščil par kozarcev vina več, nego običajno. In tistih par kozarcev vina mu je bilo zašlo v glavo, vsled česar je ubogi Ublič izgubil ravnotežje: ko je bil že v hiši, v kateri stanuje, je padel in se pobil na glavi nad levim ušesom. No, vendar se je še priplazil do svojega stanovanja in šel spat. Včeraj dopoldne je pa šel na zdravniško postajo, da bi mu zdravnik izlečil rano, a med potjo mu je začelo mešati v želodcu in slednjič se ga je lotilo bljuvanje. Ker je na zdravniški postaji, kjer so mu izprali rano in obvezali glavo, povedal, da je malo prej bljuval, je zdravnik smatral to bljuvanje za simptom pretresenja možganor ter je dal Ubliča vsled tega prepeljati v mestno bolnišnico. Tu so pa zdravniki, ki so Ubliča natančnejše preiskali, zmajali z glavami in rekli, da Ublič nima možgani pretresenih in da če je bljuval, ga je k temu prisilo najbrže še v soboto zvečer povžito in neprebavljeno vino.

Ob obletnici velikega C. M. plesa. Leto za letom je dobivala ob tem času C. M. D. lepo vsoto kot čisti dobiček velikega plesa, kterega je prirejala tržaška slovanska mladina. Letos ne bo plesa in družba bo težko pogrešale običajne vsote, kajti v teh nenormalnih časih je tudi družba kruto prizadeta. Skoro vsi viri dohodkov so morali usehniti, ker vojna zahteva ogromnih žrtev moralnih in materijalnih. In družba mora vendar plačevati svoje učitelje, da, še več: plačevati za vpoklicane, vzdrževati svoje zavode, ščititi svoje otroke, ki so bolj nego kedaj prej, potrebni zaščite. Ali odkod naj jemlje družba potrebnega denarja? Odbor ženske podružnice je prišel na lahko izvedljivo misel, katera bi Družbi kolikor toliko nadomestila vsakoletno znatno vsoto, če se naše občinstvo odzore našemu pozivu. Prosimo namreč vse rodoljube v mestu in na deželi, da pošljejo, kolikor kdo zmore: e n o, d v e ali še več kron, kakor so to storili vsako leto, ko so se jim poslale vstopnice. S tem bode družbi vsaj malce pomagano Družbi, ki je v sedanjih časih v velikih skrbeh. Vsi darovi, prosimo, naj se pošiljajo upravi „Edinosti". Odbor trž. ženske podružnice.

Darovi.

— V včerajšnjem poročilu o zapuščini g. K e n d e CMD naj se čita: »je volil t e s t a m e n t a r i č n o K 1000.—« (ne pa »brezkomentarično»).

Dr. PEČNIK
Dr. PETSCHNIGG
TRST, VIA S. CATERINA ŠTEV. 1.
Zdravnik za notranje (splošne) **bolezni 8—9 in 2—3 in specijalist za kožne in vodne** (spolne) **bolezni: 11½—1 in 7—7½**

V roki je držal majhen kovčeg. Nikomur ni povedal svojega načrta, da bi njegova odsotnost ne vznemirila občinstva.

Misel, da bo zopet videl kraje, kjer je bil preživel svojo mladost, ga je očividno razburjala, kajti govoril je venomer vso pot; čim so dospeli v Rouen, je skočil s poštnega voza in se je napotil k Leonu. Dasiravno se je ta kolikor mogoče upiral, ga je Homais vendar vlekel s seboj v kavarno de la Normandie, v katero je ponosno stopil s klobukom na glavi. Smatral je namreč za provincijalno navado, odkrivati se po javnih lokalih.

Ema je tega dne tričetrt ure pričakovala Leona. Nato je hitela v njegovo pisarno, obhajale so jo vsakovrstne slutnje, očitala mu je vse mogoče stvari radi njegove hladnosti in je potem cel popoldne zrla skozi šipo v Leona.

Oba gospoda sta še ob dveh sedela v kavarni. Velika dvorana se je že izpraznila. Nato sta odšla v restavracijo.

Homais je bil vzhičen. Dasiravno ga je razkošna oprava restavracije bolj očarala, nego dobro kosilo, je začelo vendarle učinkovati nanj vino; ko so prišle na vrsto omelete z rumom, je jel razvijati precej nemoralne teorije o ženskah. Najbolj ga je navdušila eleganca. Najraje je opazoval elegantne toalete in nikakor se ni obotavljal, uživati vsaj po koščikih lepoto ženskega telesa.

Leon je obupan zrl na kazalec svoje ure, ki se je venomer premikal naprej. Lekarnar je pil, jedel, govoril.

»V tem oziru v Rouenu gotovo niste dobro preskrbljeni. Toda vaša ljubezen ne biva daleč!«

Leon je zardel.

»Bodiva vendar odkritosrčna,« je nadaljeval Homais. »Ne boste pač tajili, da dvorite v Yonvillu . . . .«

Mladi mož mu je v zadregi segel v besedo.

». . . . da v Yonvillu pri gospej Bovary . . . .«

»dvorite — lepi Feliciti.«

Homais je menil resno. Toda Leon je odločno pobijal njegovo trditev, rekoč, da ljubi samo rujavolaske.

»To razumem prav dobro,« je dejal lekarnar, »te so bolj temperamentne.«

Nato je zašepetal mlademu prijatelju na uho, po katerih znakih se spoznava temperamentnost žensk. Dejal je, da so Nemke bolj mistično razpoložene, Francozinje lahkomiselne, Italijanke strastne.